

PUFARRADES

■ 'L'atles deshabitat' de Joan Perelló

A la col·lecció "Ossos de sol" de la jove editorial AdiA, atada pel poeta **Pau Vadell**, hem trobat un valuós llibre del poeta mallorquí **Joan Perelló**, *Atles deshabitat*, que conté, entre altres coses, una llarga i estimulante enumeració. I un grapat de poemes concisos

però abellidors: "M'he perdut al desert / sense ulls, sense paper / les ungles brutes / dins el jo, exhaust". Una coma a la darrera frase, per cert, que donaria per un complet comentari textual. I un altre tast: "La marea no baixa / quan dibuixa l'odi / d'una nit de por. // Naufragi i nuesa / com fredor de llosa. // És fàcil la mort".

■ Jonathan Franzen 'returns' amb 'Purity'

Es tracta, segurament, d'una de les novetats editorials de la temporada, el retorn de **Jonathan Franzen**, amb permís de **Philip Roth** i algú més, el millor narrador nord-

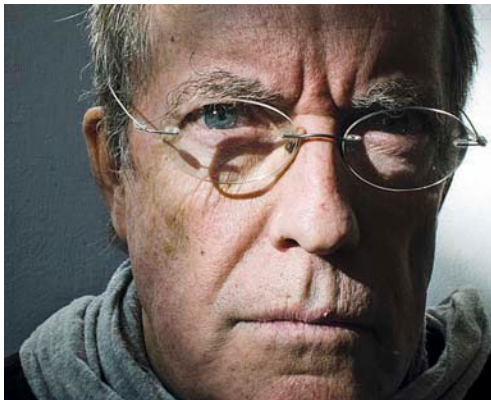
americà viu. La novel·la s'anomena *Puresa* (*Purity* en l'original) i està traduïda per a Empúries per **Ferran Ràfols Gesa**. Un breu aperitiu: "No era que a la Pip li agradés riure's de la seva mare. Però la seva relació estava tenyida de 'risc moral', una expressió útil que havia après estudiant economia a la universitat".

literatura

GUILLEM PUFARRÉ
guillempufarre@gmail.com

Poètica de la derrota amorosa

Miquel de Palol.

Les citacions mai no solen ser casuals. I aquesta de Baudelaire, citat per Miquel de Palol al final del seu nou llibre, *Dos cors per una bèstia*, a tall d'esgarrapada final, tampoc no ho és. "Il y a dans l'acte de l'amour une grande ressemblance avec la torture, ou avec une operation chirurgicale". Palol, fet i fet, és precís com un cirurgià en abordar l'erosió amorosa i eficient com un botxí en fer surar el dolor.

"Ara amb molt més amor que el qui fa plans / de matrimoni hem de fer plans de destrucció", ens diu el jo poètic al poema "Vertigen en plenitud", un dels assalts en què es belluguen els dos cors mossegats per la bèstia en la jugular. Amants que van morint a causa de l'hemorràgia no obturada, (...) Atrets al reconeixement final com al volcà, / fascinats en l'abisme / en la nit embogida de la bellesa culminant".

Una fondalada feta d'autoengany: "En el miratge de tal estat beatífic / hi ha el mal absolut. (...)". Un estíball d'aparences, de punyals que ajornen la seva anunciada trajectòria: "I quan menys hi comptava s'han obert / les aigües de carn, i travessant / com una llança la gentada, / amb ulls d'haver follat fa poc, / ella m'ha dedicat aquell somris directe / bressolat a les fonts del Leteu, / i m'hi he rendit per sempre i totalment //".

Palol desplega, de manera si més no narrativa, una reeixida i pedregosa poètica de la derrota amorosa, molt *paloniana* en la seva absència de concessions. Estadis (o, com s'ha dit en algun moment, variacions, en un sentit musical) de l'amor que recorren la passió, la dependència, la narcotització, la seducció, la gelosia i la venjança. El dolor. Amb una concepció narrativa que no bandeja la germinació d'imatges potents, definitòries, de jocs de contrastos visuals o suggerits, com la que veiem al poema "Aquesta Brutalitat Particular": "Una mosca s'enclasta un cop i un altre / al límpid vidre, / si el sexe ha de servir per desfegar-se / o al revés, d'aliment / de la bèstia de dos cors".

"L'amor és jugar brut", conclou, en un dels molts remats brillants de poema. Ric alhora en versos perdurables com per exemple "en el lànguid desmai de les llàgrimes", extret d'"A la Platja Final". Llibre que ens parla amb brutal propietat de l'amor "(...) com una vana resistència / a la descomunal / demolició que opera el temps". L'amor com a anunciada derrota. "(...) l'aquàtica delinqüescència d'acabar sol".

Dos cors per una bèstia MIQUEL DE PALOL

Premi Jocs Florals de Barcelona 2015
Proa, 2015
Poesia, 85 pàgines